

der eier en Eiendom: Den skal ordnes paa den og den Maade, den og den Familie, der lever skilist, skal ud, og det skal Altsammen skee strax — ja, saa kan han nok iværksætte det, naar han lukker Pungen op og man vil finde sig i det; men det hører tilforladelig til Vanstuelighederne. Naar man har levet i den Tid, jeg har levet i, da dette Sundhedscollegium har bestaaet og Intet udrettet, og man har seet, at hvor der er en bydende Nødvendighed tilstede, grundet paa smitsom Sygdoms Udbredelse, der gribe Folk selv an og tage med Kraft fat paa at ordne Alt uden Lov og gjøre Meget paa en saa smuk og pæn Maade, hvor Alle række en hjælpsom Haand til at bortrydde, hvad der ikke duer, bortstjære, hvad der er overflødig, saa forekommer det mig virkelig, at det er ikke nødvendigt hverten nu ved denne Lov eller ved den foreløbige at træffe yderligere Bestemmelser. Der er ingen Tvivl om, at den høitærede Justitsminister, hvis Bestræbelser bestandigt gaae ud paa at ordne Alt til det Bedste og til Samfundets Held og Lykke, har havt de ædleste og reneste Hensigter for Die, og at han ogsaa vil virke til, at denne Lov ved de forskjellige foresaldende Uleiligheder, den vil medføre, vil blive lempet saaledes, at man, saalange han staaer til Roers, ikke i Landet vil føle stort til Trykket deraf; men, naar det først er Lov, staaer det fast, og da er det tilforladelig vanstueligt enten at faae den aldeles hævet eller at faae den modificeret eller faae indført Maadehold i de forskjellige Bestemmelser, som Tiden vil føre med sig som Følge af enkelte af de strenge Paabud og den uindstrænkede Myndighed, der bliver nedlagt i Enkeltes Hænder. Jeg kan ikke i nogensomhelst Maade indsee Vigtigheden og Nødvendigheden af Loven netop i dette Dieblis, da Alt saa at sige har ordnet sig selv uden en Lovs Tilværelse. Jeg vil derfor tillade mig at stemme imod den, og det af de Grunde, jeg har tilladt mig at anføre.

Ordføreren: Jeg troer, at den parlamentariske Cirkette fordrer, at Ordføreren med et Par Ord besvarer det Foredrag, der nys er hørt. Jeg kan være aldeles enig med den ærede Taler i, at det allerede efter den nu bestaaende Lovgivning paaligger Politiet at have

Indseende ogsaa med de Forhold, hvorom der her er Tale, men videre gaaer Enigheden heller ikke; thi det er netop det, der har givet Anledning til, at hele Spørgsmaalet er reist, at hele Sundhedspolitiet selv af de allervirkeligste og nidkjæreste Politimestre er betragtet som en stor Viting og i mangfoldige Forhold er blevet forsumt, deels af den Grund, som den ærede Rigsdagsmand anførte, at de allerede have nok at bestille foruden, deels af den Grund, at de idetmindste for en stor Deel maae mangle den nødvendige Sagkundskab i denne Henseende. Det er netop fra dette Udgangspunkt, at hele Sagen er reist, og reist netop af Sundhedscollegiet, som jeg vel hører, at den ærede Rigsdagsmand nu vil lægge til Last, at det ikke er gaaet ind i Husene og har foretaget disse Gstersyn og andre Foranstaltninger, der paa hvert enkelt Sted kunde være nødvendige, men hvorom vi Dvrige ere enige i, at det laa udenfor dets Kald. Og naar han har sagt, at Sundhedscollegiet ikke har vist den mindste Interesse for Sagen, glæder det mig at kunne meddele den ærede Rigsdagsmand den Dplysning, hvortil jeg troer, at ikke let noget andet Medlem i Salen vil trænge, at det netop er Sundhedscollegiet, der har sat Sagen i Bevægelse, og, hvis den ærede Rigsdagsmand vil gjøre sig bekendt med Sagens Forhandlinger, vil han netop føle sig i høj Grad tiltalt af den heelt gjennemgaaende constitutionelle og borgerlige Aand, som yttre sig i Alt, hvad der er fremkommet fra Sundhedscollegiet, i høist interessant Modsatning til den Holdning, der blev indtaget af den forrige Justitsminister, og tildeels i stærk Modsatning til det Arbejde, der foreligger fra en af den nuværende Justitsminister nedsat Commission. Jeg troer altsaa, at hvad enten vi betragte Sagen fra Standpunktet af Sundhedspolitiets Interesse eller fra det Standpunkt, der ligger ogsaa mig ikke mindre end min ærede Ven paa Hjerte, Respecken for hele det constitutionelle Liv og de Betingelser, hvorunder indgribende offentlige Foranstaltninger skulde bane sig Vej igennem Folkets egen Erkjendelse og Medvirkning, har denne Sag ikke havt nogen nidkjærere Talsmand end Sundhedscollegiet. Det kan ikke, især saa langt ud paa Tiden, paa-